

MEGBETEGÍTŐ ÉS GYÓGYÍTÓ KONFLIKTUSOK

– a nyílt és rejtett konfliktusok egyházi sajátosságai –
(szakmai személyiségfejlesztési tréning)

10.000 Ft/ tréningnap!

„Az egyházakról általában úgy gondolkodunk, mint amely a béke, és egyetértés szigete. Ahol szeretik egymást, és tagjaik egy mindenki számára támogató közösséget hoznak létre. Azonban nem kell sok időnek eltelni, hogy a gyülekezetbe érkező felismerje, ebbe a vágyott kapcsolati mintázatba beleszövődnek a különböző törésvonalak mintázatai, amelyek hamarosan a megosztottság különböző minőségeit fogják megjeleníteni számukra a közösségben.

Persze nagyon sokféle konfliktussal találkozhatunk úgy a hétköznapiakban, mint az egyházak világában. A három tréningnap fő fókusza, hogy miként tudjuk felismerni a pszichés, szomatikus betegségeket okozó megbetegítő (toxikus) konfliktusokat. Azoknak milyen rendszerszintű törvényszerűségei és egyházi sajátosságai vannak, valamint – ha ez lehetséges – hogyan tudjuk átfordítani azokat gyógyító konfliktusokká. Az egyik legnehezebb vonatkozása ezeknek, hogy a konfliktusokban néha összemosódnak az értékek és érdekek. Ilyen például amikor a misszió vagy az evangélium hirdetése összemosódik a pénzügyi fenntarthatóság kérdésével, vagy más esetben a társadalmi térfoglalással, a különféle pozíciók betöltésének törekvéseivel, illetve a különböző egyházak vagy egyházon belüli intézmények rivalizálásával stb. Ilyenkor az érdekkonfliktusok gyakran jelennek meg az értékkonfliktusok álcájában, teljesen összezavarva a konfliktusban érintett jószándékú résztvevőket, akik megérteni és megoldani akarják azt.

Paradox módon minél mélyebb valakiben az elköteleződés szintje, az illető annál kitettebb a toxikus konfliktusok hatásainak. Ennek sok oka van, amiket a tréningen vizsgálni fogunk, de a leginkább kézenfekvő oka, hogy egy lelkész, hittanoktató, tisztségviselő, presbiter stb. könnyen és gyakran válik a gyülekezet tagjai és a kívülállók előtt „projekciós felületté”. Mivel ezek a szakemberek nem nagyon kapnak olyan képzéseket, amelyek segíthetik őket ezeknek a folyamatoknak a felismerésében – pláne kezelésében –, ezek az emberek az ilyen kapcsolati terekben hamar válnak kiszolgáltatottá. Ez aztán gyakran fordul át valamilyen önhibáztató, önsebző, önsorsrontó, autoagresszív folyamattá.

Református lelkészként egy időben vizsgáltam a református lelkészek drámai mértékű öngyilkossági számai mögött rejlő egyéni és rendszerszintű okokat, az erre épülő háritási mechanizmusokat és áldozathibáztatást, illetve az intézményes egyház különböző szintjein mutatkozó rendkívül eltérő irányú és minőségű reakciókat, narratívákat. (Ezeket a tapasztalatokat is szívesen megosztom a tréningen, ha ez hasznos, fontos lehet.)

Amit az ilyen típusú konfliktusok esetében szükséges látnunk, hogy ha az ember működőképes, hatékony, hosszú távú megoldások eszközeit keresi, ezekhez rendszerszintű megközelítés szükséges. Hogy ezek hogyan jeleníthetők meg az egyházi környezetben, erre is kitérünk a tréning során.”